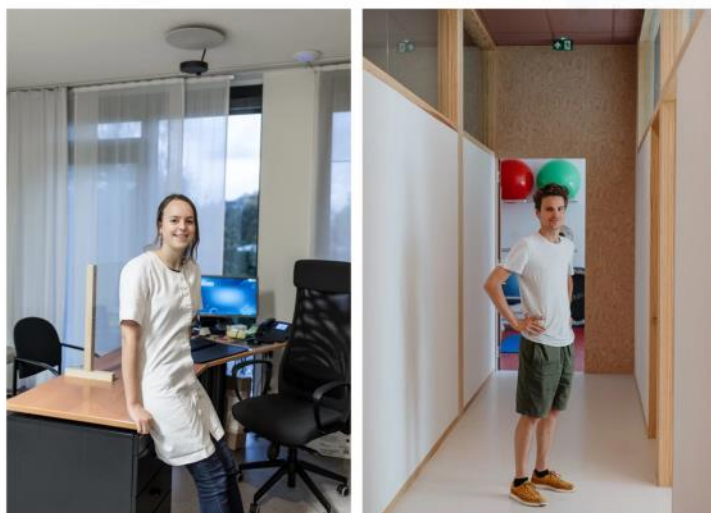

Interview Huisartsen in nood

Twee jonge huisartsen pleiten voor radicale omslag: 'De manier waarop wij vandaag betaald worden, houdt mensen ziek'

Huisartsen Sophie Van Steenberg en Thibault Detremerie. Beeld Tine Schoemaker/Wouter Van Vooren

De uitstroom onder huisartsen is nog altijd verontrustend hoog. Een actieplan van een vijftigtal artsen en academici moet het beroep aantrekkelijk houden. 'De manier waarop wij vandaag betaald worden, houdt mensen ziek.'

JORN LELONG

Voldoende en gespreide huisartsenpraktijken, minder administratieve taken, een nieuw financieringsmodel. De 'New Deal' voor de huisartsen die minister van Volksgezondheid Frank Vandenbroucke (Vooruit) voorstelde, kan op steun rekenen van heel wat artsen.

"Maar ik hoop ook dat de politiek inziet hoe dringend dit is. Er moeten volgend jaar al veranderingen komen", zegt arts Sophie Van Steenberg (30), tevens voorzitter van artsenkring Jong Domus. Samen met arts Thibault Detremmerie (30), die werkt in het wijkgezondheidscentrum Rabot in Gent, en verschillende andere artsen en academici stellen ze een actieplan voor om het beroep van huisarts een duurzame toekomst te geven. Niks te vroeg, want uit een peiling van de *Artsenkrant* uit februari bleek dat een op de drie huisartsen overweegt de stethoscoop aan de haak te hangen.

Heeft de coronacrisis de al bestaande pijnpunten blootgelegd?

Detremmerie: "Ja, voor veel artsen was dat de druppel die de emmer deed overlopen. Plots werden artsen de spil voor tests, vaccinaties en heel wat administratief werk. We werden ook het eerste aanspreekpunt. Natuurlijk zijn we fier dat we een grote rol konden spelen, maar de werkdruk liep wel erg hoog op."

Van Steenberg: "Het frustrerende was dat we niet noodzakelijk overspoeld werden door zieke patiënten, maar vooral door die administratieve last. En dat is tot op vandaag zo. Het is wraakroepend dat je nog altijd niet automatisch een ziektebriefje krijgt bij een positieve coronatest. Na meer dan twee jaar zou dat toch opgelost mogen zijn. Als er in het najaar weer een coronagolf komt, zitten we met precies dezelfde problemen. Daarover maken we ons weinig illusies."

Ligt het echt aan een huisartsentekort, of is het vooral een slechte verdeling van het werk?

Detremmerie: "Beide. Het aantal huisartsen daalt terwijl de bevolking ouder wordt en er almaar meer chronische ziekten zijn, en de huisartsen zijn vaak slecht gespreid. Toch blijkt uit onderzoek van de OESO dat België een van de koplopers is qua aantal artsen per inwoner. In Denemarken heeft een arts gemiddeld dubbel zoveel patiënten, en toch is de work-life-balans daar veel beter. Dan is er iets anders aan de hand."

Van Steenberg: "Artsen verliezen veel te veel tijd met zaken waarmee we ons eigenlijk niet zouden moeten bezig houden. Verpleegkundigen zouden eenvoudige technische handelingen zoals insputtingen en wondzorg kunnen overnemen of ondersteunen in

complexe zorg, zoals bij diabetesraadplegingen. Maar daar is nog altijd geen financieel kader voor."

Detremmerie: "We verliezen ook enorm veel tijd met zaken als ziektebriefjes. Als iemand die al twee nachten niet slaapt wegens barstende migraine mij of de werkgever opbelt: wat is het verschil? Soms zit de helft van je wachtzaal vol met mensen die een zware verkoudheid of buikgriep hebben. Die mensen verliezen tijd door een afspraak te maken en naar de dokter te komen, terwijl ze beter even thuis zouden uitzielen. En omdat mijn wachtzaal vol zit met mensen die gewoon een ziektebriefje nodig hebben, kan ik iemand met een depressie maar een kwartier spreken. Dat voelt heel wrang."

De federale regering wil in bedrijven met meer dan vijftig medewerkers werknemers toelaten driemaal per jaar een dag ziekteverlof te nemen zonder ziektebriefje. Een stap in de goede richting?

Van Steenberg: "Het geeft nog altijd eerder een signaal van wantrouwen, terwijl we weten dat het beter werkt om op basis van vertrouwen te werken. In landen waar ze niet met ziektebriefjes werken, is er net minder ziekteverzuim. Ook bedrijven bij ons die dat anders aanpakken, merken dat. Wat nodig is, is meer overleg tussen de huisarts en de arbeids-

arts, ook voor de re-integratie van langdurig zieken."

Daarnaast pleiten jullie voor meer samenwerking met praktijkartsen en verpleegkundigen, net als een verandering van het financieringsmodel.

Detremmerie: "Je kunt dat niet los van elkaar zien. Nu krijgen artsen een keer per jaar een forfait per patiënt, en daarnaast worden ze betaald per prestatie. Helaas volstaat dat forfait niet, waardoor artsen erg afhankelijk van prestaties. Ik hoorde tijdens de coronacrisis van sommige artsen dat ze het wel fijn vonden uren na elkaar zelf tests te doen: dat was makkelijk verdiend geld voor eenvoudig werk. Ons huidige financieringsmodel werkt verkeerde impulsen in de hand, het is cruciaal dat het aandeel van die forfaits groter wordt."

Van Steenberg: "De manier waarop artsen nu betaald worden, houdt mensen ziek. Iemand met slaapproblemen kan ik slaappillen voorschrijven, dan heb ik snel geld verdiend. Maar als je doorvraagt, leer je vaak dat die patiënt met mentale problemen kampt. Daar worden we vandaag veel meer mee geconfronteerd. Zulke consultaties kun je niet in een kwartier afronden maar vragen meer tijd, terwijl het systeem dat ontmoedigt. Dat kan niet langer, zeker als je weet dat er bij de psycholoog ook maandenlange wachtlijsten zijn. Die mensen moeten ergens heen kunnen."

'Als er in het najaar weer een coronagolf komt, zitten we met precies dezelfde problemen'

SOPHIE VAN STEENBERGEN
HUISARTS

